

[Aksel Larsen.]

slutningen til Atlantpagten, der er årsag til „beredskabsloven“. Herhjemme har de konservatives ordfører sagt det samme, ganske vist for en sikkerheds skyld ikke her i salen, det skal han nok vogte sig for, men i en artikel den 24. april 1949 i „Berlingske Tidende“, hvor han i absolut strid med sandheden og alle ham bekendte kendsgerninger bl. a. erklærede, at kommunismen

„vil gennenhulle de enkelte menneskers troskabsfølelse overfor de nationer, de tilhører“,
og at

„Marshallplanen og Atlantpagten rejser spørgsmålet, om og under hvilke betingelser arbejdet for sådanne sammenlutninger må foregå“.

Det ærede medlem hr. Thestrup sagde videre i den pågældende artikel:

„Straffelovens §§ 101 og 102 er ikke vidtgående nok — begrænsningen til „krig eller truende udsigt til krig“ må ophæves, idet det ellers vil være vanskeligt at ramme den egentlige femtekolonnevirksomhed, der består under fredsforhold, og inden man har bevis for, at krig truer“.

Lad mig standse et øjeblik ved denne gløse „femtekolonne“, som man meget misvisende smykker loven med. Betegnelsen femtekolonne stammer fra den spanske borgerkrig eller rettere fra Mussolinis og Hitlers interventionskrig i Spanien. En gruppe spanske fascister samarbejdede med Hitler og Mussolini og faldt deres eget folk og dets demokratiske regering i ryggen, og de fik af det spanske folk navnet femtekolonne. Det er falsk varebetegnelse, når de partier og kræfter herhjemme, som under den spanske krig tildels sympatiserede med Franco og hans femtekolonne, som i årene før 1940 intet ville gøre mod den nazistiske femtekolonne i Danmark, som under besættelsen samarbejdede med besættelsesmagten, og som nu gennem Atlantpagten er i direkte alliance med fascisterne i Portugal, Grækenland og Tyrkiet og indirekte med Francofascismen i Spanien — når de nu påstår, at deres lov rettes mod femtekolonne.

Hvorom alt er: loven er ikke en dansk lov, den er kommet til verden i Atlantpagtens skygge, dens virkelige formål er — om muligt — at betrygge den amerikanske krigspolitik herhjemme gennem vilkårlige og antidemokratiske drastiske undertrykkelsesforanstaltninger mod anderledes tænkende.

Flertallet af dem, der her på rigsdagen vil stemme for loven, undertrykker formodentlig overfor sig selv deres viden om, at der

er tale om et stykke amerikansk undtagelseslovgivning, og søger at berolige sig selv med, at hensigten kun er at ramme kommunisterne. Sandheden er imidlertid den, at loven — også i den ændrede udformning, man giver den her i dag — er et frygtelig vilkårligt instrument i de til enhver tid herskende myndigheders hånd, og at den kan bruges — og vil blive forsøgt anvendt — til forfølgelse af alle mennesker, kredse, organisationer og blade, der mishager Atlantpagtens mægtige i Amerika, af alle, der kæmper for Danmarks selvstændighed og fred og imod militarisme og krigspolitik.

Lad mig foretage en kort gennemgang af lovforslaget med de af udvalget stillede ændringsforslag, idet jeg som min overbevisning tilføjer, at de fleste ærede medlemmer i denne sal vel knap har læst det og slet ikke har gennemtænkt, hvad dets enkelte paragraffer indeholder og kan anvendes til. Det er jo også typisk for den grad af ansvarsbevidsthed, hvormed man arbejder her i Folketinget, at flertallet af medlemmer er fraværende under så vigtig en debat som denne. Jeg har samvittighedsfuldt opgjort fyldningsgraden her i salen under den hidtidige del af debatten: der har gennemgående været 35 i salen, og lige indtil det ærede medlem hr. Thestrup kom ind, var der kun een konservativ. Sådant foregår det, men når der bliver ringet til afstemning, ja, så kommer man stormende ind uden at ane, hvad der er sagt, uden at vide, om man kunne være påvirket af det, der er sagt her under debatten, og så stemmer man automatisk i de fleste tilfælde sådan, som partilederne giver signal til!

Udvalget mener i almindelighed — og det radikale medlem af udvalget mener i særdeleshed —, at i den foreslåede ændrede affattelse er lovforslaget blevet mildnet og tydeliggjort. En gennemlæsning vil vise, at dette ikke er tilfældet. Man har ganske vist udeladt den aldeles ubestemte og svømmende formulering „under truende udsigt til krig“ og den lige så kedelige formulering „eller på anden ulovlig måde“, skønt man ved de første behandlinger, vi har haft i 1950 og 1951, forsvarede disse formuleringer med en utiltalende stædighed; men uklarheden bliver bestående praktisk talt i alle andre paragraffer af betydning.

Lovens § 98 muliggør uden indskrænkning — som vi tidligere har påpeget — at karakterisere selv den uskyldigste strejke som lands- og højforræderi med fængsel på livstid eller endogså dødsstraf som følge såvel for fagforeningsledere som for samtlige strejkende. Man skal holde op med den